

Uzdravení slepého od narození - Ježíš, Světlo světa (Kázání při 2. skrutiniu křtu dospělých)

(Jan 9,1-41)

Ježíšovi učedníci dávají zvláštní otázku: „Mistře, kdo zhřešil: on sám nebo jeho rodiče, že se narodil slepý?“ Ježíš jim odpovídá: „Nezhřešil ani on, ani jeho rodiče, ale mají se na něm zjevit Boží skutky“.

Učedníci mají své lidové představy o hříchu. Když se mezi lidmi mluví o Bohu nebo o životě, často se věci zdají být snadné, logické a pravdivé. Ale pokud hovoříme o čemkoli bez větší znalosti věci, vytváří se často ukvapené povrchní a často nepravdivé závěry. Automatické přisuzování, že původem každé nemoci je hřích, je příkladem za všechny. Nemoc a neštěstí byli i apoštoly vnímány jako přímý zaručený Boží trest.

Nakolik znaly ony „moudré řeči“ lidových vrstev Svatá písmo? Četly knihu Job, četly mnohé žalmy nebo prorocství Izaiáše o trpícím služebníkovi? Kdyby ano, potom by znaly tematiku utrpení, které výslovně není důsledkem hříchu, pokud tedy odmyslíme následky toho dědičného. Zbožní farizeové, důstojní otcové lidových mas, tomu všemu dali korunu: „**Celý ses v hříších narodil a ty nás chceš poučovat?**“ Takovéto reakce a urychlené závěry jsou přítomné v jakémkoli odvětví lidské činnosti. Morální teologie proto také učí o zaviněné a nezaviněné nevědomosti. Ta první vážnost hříchu ještě umocňuje, ta druhá naopak odpovědnost za hřích snižuje.

V příběhu je tak trojí slepota:

- fyzická slepota
- relativní duchovní slepota učedníků, kteří se však ptají svého Mistra
- zarytá duchovní slepota zbožných a vzdělaných farizeů

Co otevřelo ústa Ježíšovým učedníkům, aby se ptali?

Co zavřelo oči farizeům, když jim bývalý slepec říkal: „**To je opravdu divné, že vy nevíte, odkud (Ježíš) je - a otevřel mi oči. Víme, že hříšníci Bůh neslyší, ale slyší toho, kdo je zbožný a plní jeho vůli. Od věků nebylo slyšáno, že by někdo otevřel oči slepému od narození. Kdyby tento člověk nebyl od Boha, nic by nedokázal.**“

Můžeme mluvit o pýše a pokoře.

- To pýcha všechno ví a zná, ničemu se nediví, všechno předpokládá, před nikým neztratí svou sebestřednou jistotu.
- Naopak pokora si klade otázky, vyznačuje se touhou po hlubším poznání.

V Církvi se setkáme se všemi druhy slepoty:

- **Slepota „fyzická“**: to je to, kdy lidé nebudou mít na to všechno pochopit, ale v pokoře zůstanou u svého omezeného poznání, o kterém vědí, že takové je. Nakolik je pokušení „učených teologů“ pohrdat moravskou lidovou zbožností, babičkami s jejich ručně přepisovanými modlitbami? Koho by měli v Čechách, kdyby nebylo tradičních moravských rodin, kde bychom byli se svou vírou, kdyby za námi nestály sepjaté ruce

nejedné babičky? Ony ví, že už toho mnoho nepřečtou a nepochopí, ale vytrvale se modlí.

- **Slepota relativní**, to je tehdy, kdy lidé vědí, že toho ještě hodně nevědí, ale jsou otevření a schopní poznat další. Pokud máme tento postoj, Bohu díky. Čtème, sledujme, přemýšlejme v tichosti modlitby, chtějme dále růst.
- **Slepota těch, kterým je všechno jasné a jiné nepřijímají**. Takoví jsou dvojí:
 - buď nepřijímají nové výzvy k hledání odpovědí a mluvíme o tradicionalistech
 - a nebo ti, kdo jsou slepí k tomu, k čemu už Církev dospěla, pohrdají tím a mluvíme o modernistech

Jedni stavějí ochranné úzkostlivé zdi, druzí boří vše již dobře postavené. Hovoří se o válce tradicionalistů a modernistů. Jedni staví zdi, druzí boří vše, co se jim namane. Před takovými postoji bychom se měli varovat. Ježíš nebyl ani konzervativec, ani modernista. On každou situaci naplňoval Boží láskou, hřích nemlžil, naopak rozpitval mnohem více, než kam došel Mojžíš, až ke kořeni, ale po hříšníkovi kámen neházel. Striktně zachovával slovo Otcovo a rozbíjel mínění, která byla falešná a postavená na pouhé vnějškovosti a prázdném obsahu.

Ježíš k nám přichází jako Světlo světa. Dává nám vidět. Dává vidět i naši relativní slepotu, která nás během tohoto života bude vždy nějak provázet, odpovídá: Vaše slepota je proto, aby se i na vás zjevili Boží skutky. „[Narodil se slepý, aby se na něm zjevili Boží skutky](#)“, parafrázuji nyní text. Nic v našem životě není tak temné, aby do toho nemohl Bůh vstoupit. Je zde však jedno úskalí - lidská svoboda a správné sebepoznání, které Boha zavolá či vpustí.

Zakončíme slovy Ježíšovými: „[Jdi se umýt v rybníku Siloe - to slovo znamená 'Poslaný'](#). [Šel, umyl se a viděl.](#)“ Pojdme i my k tomu, kdo je Poslaný, Ježíšovi a umývejme prach cesty životem, který se usazuje na našem zraku.